

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

μως, μία φορά που δημιουργήσες τη φήμη πώς είναι κομικός, θά ήταν κουταμάρα να μη ζη-
τήσεις να την άντιστρέψεις και κάθε ρόλο του τόν κάνει κομικό, αν και πάντα είναι ικανός να τόν
καταλάβει σωστά, και αναγκάζει και τους συγγραφείς που μεταφράζει, πολύ συχνά να κά-
νουν κι' αυτό το ίδιο και να γίνονται κι' αυτοί κομικότεροι.

Το έργο ήταν «ό ψεύτης και ή καλόγρια». Όμως δέν μας νοιάζει και τόσο
τό έργο, ούτε ήταν τόσο σπουδαίο δέν αξίζει να πεϊ κανείς πώς ήταν γραμμένο με κομψό-
τητα, μ' έξυπνάδα, και με μία πρωτότυπη κάπως, τουλάχιστο για μας, αίσθηση—και φτάνει.

Ό κ. 'Αργυρόπουλος τό έπαιξε σά φάρσα. Έξω θά σταθούμε, γιατί αυτό είναι που μας
νοιάζει τό θεατρό μας και οι έκδηλώσεις του.

Ό ρόλος του Τσαόλυ ήταν πραγματικά ρόλος για τόν πρωταγωνιστή του «Κεντρικό»
του έδωσε όμως ένα χρώμα έλαφρότερο, πότε μπούφικο και πότε πιο χαριτωμένο και πότε
πιο χαριό κι' έδωαινε ένα σύνολο γεμάτο ασάφεια και πληξη. Στην πρώτη πράξη δέν υπήρχε
τίποτα πιο άκατανόητο, τίποτε πιο στεναχωρημένο από τη διήγηση της Ιστορίας για τό
μυθρό φανερό είναι ότι ή σκηνή αυτή δέν έχει καμιά κομικότητα, αλλά μερικώς φράσεις και
κάτι μορφαρισμοί κάνουν σά μερικά σημεία να γελάει ό κόσμος νευρικά και χωρίς λόγο, δι-
γαί γιατί τό τό έπρεπε τό γέλιο του τό έργο παρά γιατί ξανάβλεπε όρισμένους τρόπους του
άγαπητού του κ. 'Αργυρόπουλου, που τόν είχαν κάνει άλλοτε να γελάσει.

Στη δεύτερη πράξη είδα: στο στήμα του Τσαόλυ ό μεταφραστής—διασάρχεις μία δρισιό,
προορισμένη στο «Κεντρικό» να εκπλήξει και στο καίμενο δέξια για να ζωντανέψει τόν
τοπο έως τη στιγμή εκείνη τό παίξιμο του ρόλου δέ δικαιολογούσε καθόλου αυτή τη φράση
που πήρασε σάν ξένη και θαύμασα σά λίγο τη λέξη «διασχημάρης» αντί «ελαστικος», που
λέμε στην 'Αθήνα. Γλωσσολάστρης γίνεται ό κ. 'Αργυρόπουλος για να κάνει πνεύμα' ή σού-
στατη αυτή λέξη χαχαχτηρίζει: καλά με τήν άούστατη πρωτοτυπία της τό πώς αισθάνεται
τό κομικό ό διασάρχεις—μεταφραστής ή πώς θέλει να τό αισθάνεται. Είμαι βεβαιότατος ότι
τό καίμενο δέ λέει: ούτε «διασχημάρης» λέξη δηλαδή άσυνήθιστη ούτε ότι στην ίδια πράξη
σά μία σκηνή με τήν 'Αγγέλα υπάρχουν φράσεις με περιπεπλεγμένη περιπλοκή σάν τό γνω-
στό «φίλος έθωσε πρós φίλον κλπ». Πλησιάζουν όλ' αυτά τήν 'Οπέρετα και μάλιστα ούτε
έκει δέν θά μπορούσε κανείς να τό υποφέρει. Είναι θαμμένα μόνο και μόνο για να προκα-
λέσουν τό φτηνό γέλιο τό ίδιο και τό ιδιαίτερα λόγια που λέει: στην τρίτη πράξη στον 'Αδα
δέν θά υπάρχουν έτσι στο είδωλο.

Αυτός λοιπόν ό διασάρχεις του καίμενου και τό απαραίτητο άνάλογο παίξιμο τό κομικό-
τερο, όπου δέν χρειάζεται, φανερώνει φυσικά ότι ό θεατρίνος τό έχει δώσει τό κοινό του,
ότι δέν φοβάται μήπως νά χάσει, μά ίσως να δείχνει πώς αρχίζει κάποιος έσπευός που φα-
νερώνεται: καλλιτεχνικά τώρα για να γίνει μία μάρα, σύντομη, και όλιγκή.

Έννοείται, δέξια, ότι αυτές ό άλλες τών καίμενων δέν είναι άσυνήθιστες γενικά στο
θεατρό μας πότε γίνονται συνειδητά και πότε άσυνειδητα σά κάθε είδος' κι' έπειδή πρό-
κειται για κομωδίες, δέν πρέπει να ξεχνούμε ότι χιλιάδες, γαλλικές τώρα, γινίγκανε άγνώ-
ριστες για χάρη του κ. Λογοθετίδη όμως δέ μιλάμε για τόν κ. Λογοθετίδη και άλλο είναι
ό κ. 'Αργυρόπουλος και άλλο ό συμπαιγνικός θεατρίνος της Μαρίκας. Άν και τό θεατρό
έχει να περιμένει πολύ περισσότερα από τόν κ. 'Αργυρόπουλο. 'Όποτε τό να χαλάει
καίμενα παίρνει και διάφορες άλλες μορφές μήπως όταν συναρμύζουν οι συγγραφείς τους
ρόλους με τους θεατρίνους δέν είναι τό ίδιο; γενικά τό κακό, που δέξια δέν πρέπει να θεω-
ρηθεί πια στο τέλος και νόμος !...

Ό άνθρωπος, που πληρώνει σά σκαρμέντος τό εισιτήριο, έχει δικαίωμα να θέλει μαζί με
τη διασκέδαση να ύφωθεί αισθητικά. Και τό καθήκον μας στο θεατρό αυτό είναι μαζί με
τό πιο εύθυμο γλέντι, χωρίς να τό καταλάβει ό θεατής, να πάρει άπλόχερα και έναν ύψωμό
και μία χάρη βαθύτερη, μιαν άπολύτρωση θά έλεγα, σάν δέ ντεσπόμωνα τό να μιλάω
με συλλογισμούς ύπερβατικών.

Κι' αν επιτρέπονται και μερικές λεπτομέρειες, θά ξεχωρίσω τόν κ. Ν. Βλαχόπουλο και
τόν κ. Χρ. Εύθυμιο θά πρίξω μπροστά σά έάρθερα σκηνικά του έργου και θά τρομάξω
μπροστά στον άνηκουστο θρίαμβο του χυδαίου, που άνοσάρκωνει τήν άκαταρτέστη
κόκκινη αλυσίδα του θεάτρου με τό «άνακαινισμένο» μαστίσιο σκιδώμα που σχηματίζει τήν
πρόσωση της σκηνης.

Paul Frank: ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΔΟΥΛΙΕΣ: Είναι ή κομωδία, που παίζει αυτές
τις μέρες ό κ. 'Αργυρόπουλος.

Ἐδὼ πιά—καὶ τὸ ἔργο τὸ ἐπιτρέπει—ἡ διάθεσι τοῦ θεατοῦ, πὺς ζητάει· ν' ἀρᾶται στὸ πολὺ κοινὸν, διάθεσις πλανημένη στὸ βάθος κ' ἐπιζήμια, δρίσκει ἐλὴν τὴν εὐκαιρίαν καὶ ἀλυσίει. Τὸ ἔργο εἶναι μὴ φάρα χαζὴ καὶ συνηθισμένη, πὺς ἡ μόνη τῆς ἀξία, πὺς μπορεῖ νὰ ἔχει γιὰ μᾶς, εἶναι πὺς μᾶς παρηγορεῖ κάπως, δείχνοντας πὺς τέτοις τυποτέτοις συγγραφεῖς δρίσκονται κ' ἄλλου—(ἔκει ὅμως ὑπάρχει καὶ σωστὸ θέατρο· τί νὰ γίνῃ, ὅμως; τοὺς μοιάζουμε τοῦλάχιστον στὴς κακὲς στιγμὲς τοῦς· κάτω εἶναι καὶ τοῦτο!)—Κάνει, δὲ, ὅταν, ἐπὶ θέλει νὰ αὐτοῦ τὸν Ἀμερικάνου, χωρὶς ὅμως νὰ κατατρίψει τίποτα.

Παίζονται σὺν ὑπερτάτῃ. Πολλὰς φορές περίμενα τὴν ὀρχήστραν νὰ παίξει κανένα κλισιό μόνον τραγουδάει καὶ δὲν θὰ ἦταν καθόλου ἀδικο, ἂν σημαίονε κανεὶς ἐπὶ ἐ πρωταγωνιστῆς ἐβάλληκε νὰ ξεπαράσει τὸν κ. Μίμη Καντιώτη στὸ παίξιμο καὶ σ' ἄσπετα. Τὸ κοινὸ γελούσε ὅπως καὶ στὸ προηγούμενον ἔργο, μὰ τὸ γέλιο τοῦ ἦταν διασμένο καὶ νευρικό καὶ ξεσπάει πὺς καὶ πὺς στὴς ἀκρὲς τῆς αἰθουσᾶς καὶ παρὰ ὅσον καὶ τοῦς ἄλλους, νὰ γελούν κ' αὐτοί, σὺν ἀπὸ ὑποχρέωσις κ' ἀπὸ καλὴ ἀνατροπὴ, μὴ φορὰ πὺς τοὺς μαζέψανε σ' ἓνα θέατρο γιὰ νὰ τοὺς παίξουν φάρα.

Βίβλια δ' κ. Ἀργυρόπουλος κάνει αὐτὲς τίς ὑποχωρήσεις ἀπὸ σκοπιμότητα καὶ τὸ ξέρουμε καλὰ πὺς εἶναι ἑκὼν καὶ μὴς ξενίσιος· πάλι μὲ καμιάν ἀριστοτεχνικὴν ἐχτέλῃσι σὲ κανένα ἔργο τῆς προκοπῆς. Ἦ' αὐτὸ καθόλου σὺν τῷ καὶ συζητοῦναι καὶ σημαίνοντες τὸν κατήφορο τοῦτον, γιὰ νὰ τὸν θυμώσῃ, ἂν τύχει καὶ προχωρήσει κάπως τὸ θέατρο μᾶς. Τότε θὰ δοῦμε μὴ ντροπὴ, πὺς μᾶς ἐσπερχοῦν ἡ ἐπιθυμία γιὰ τὸ σίγουρο κέρδος, ἐπιθυμία δικαιολογημένη χαμῶνα καιρὸ καὶ μὴ συνθήκας ἀντιπνευματικῆς.

Ἰσχυρὰ δὲν ἀξίζει· νὰ ζημιώνεται κανεὶς καὶ νὰ χάνει τὰ λεφτὰ του γιὰ νὰ κάνει σοβαρὴν τέχνη. Ἦ' εὐτυχία τῆς ζωῆς μετρίεται μὲ τὴν ἀνέση πὺς μᾶς δίνει καὶς τόσο, πὺς νὰ ἀνακαζόμεν καὶ μᾶς δίνει, καὶ οἱ πνευματικοὶ θρίμβοι δὲν φτάνουν καθόλου γιὰ νὰ μᾶς προσφέρουν τὴν χαρὰ ὅταν καὶ νὰ μᾶς ἀποζημιώσουν γιὰ μὴ ὕλική ἀποτυχία.

Ὅταν καὶ θὰ μπορούσε ποτὲ κανεὶς νὰ φαντασθῇ πὺς καὶ ὅταν ἀκμάσει τὸ θέατρο μᾶς δὲν θὰ ὑπάρχει θέατρο σὺν τὸ τωρινὸ τοῦ «Κεντρικοῦ». Μὰ τότε θὰ ἔχει τὴν θέσιν του, διπλά στὰ ἐαριετὰ.

Περνοῦμε χρόνους βίαιους, μὰ οἱ καλλιτέχνες δὲν εἶναι ἀθῶοι γὰ τίς αἰτίες αὐτῆς τῆς δυστυχίας.

ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ.— Ὁ Πειραιᾶς γιὰ νὰ ἔχει τὸν πὺς ἐκλεκτὸν Δῆμαρχο, πὺς θὰ μπορούσε ν' ἀποχτήσῃ μὴ Ἑλληνικὴ πόλη, μαζὶ μὲ τίς ἄλλες ἐμπολιτιστικὰς καὶ προδευτικὰς προσπάθειας τοῦ κ. Τ. Παναγιωτόπουλου, τὸν τελευταῖον καιρὸ μίπρως νὰ προσφέρει καλὴ φιλοξενία σ' ἓνα μοναχικὸ θέατρο, στὴν «Ἑταιρεία τῶν Ἑλλήνων Καλλιτεχνῶν», πὺς ἀντιπροσωπεύει αὐτὴν τὴν ἐποχὴ τὸ δραματικὸν θέατρο στὴν Ἑλλάδα.

Ἔως τῶρα ὁ Πειραιᾶς θεατρικὰ ἦταν πιάτσα νεκρὴ· ὅμως, τῶρα διατηρεῖ ἓνα θέατρο γαμῶτο πρωταγωνιστῆς, πὺς δουλεύουν παθηχαρμῶν καὶ πὺς χαρίζουν στὸ κοινὸ ξεχωριστὲς στιγμὲς καὶ σὺν ἐκτὸς τοῦς τὴν χαρὰ ἐπὶ κἄνουν τὴ δουλειὰ τοῦς καὶ τὸ καθήκον τοῦς.

Ὅμως τὸ πὺς σπουδαῖο εἶναι πὺς δόθηκε στὴν Ἀλίκη, πὺς μαζὶ μὲ τὴν κ. Μαρίκα Φιλίππου εἶναι ἡ πρωταγωνιστριάς τοῦ θεάτρου, ἡ εὐκαιρία νὰ δείξῃ μὴ ἐξέλιξι ἀφάνταστη καὶ μὴ ἱκανότητα πραγματικὰ περισσότερη ἀπὸ ἱκανοποιητικὴ. Τὴν «Ἀνάστασις» καὶ τὸ «Κουρέλι» τὰ ἐπαίξει μ' ἓνα τρόπο ἀξιοθαύμαστο καὶ χωρὶς νὰ κἄνουν ἱεροσουλὰ καὶ ζυγίζοντας καλὰ τὴν φράσιν μου, λέω πὺς δὲν ἦταν καθόλου κατώτερη ἀπὸ τὴν ὑπεροχὴν Κυβίλλη, πὺς θρεμῆθε σ' αὐτοὺς τοὺς ρόλους. Καὶ γιὰ ὅσους λαχταροῦν τίς θεατρικὰς δόξας καὶ γιὰ ὅσους ἐγκαρτεροῦν τῶρα περιμένοντας τὸ καλύτερο αἶμα γιὰ τὴν σκηνήν μας, αὐτὸ τὸ ξεπέρασμα τῆς Ἀλίκης, τὸ ξεπέρασμα τὸ ἡρασιεὺς πρέπει νὰ εἶναι μὴ δαυτὰτὴ παρηγορητὴ· γιὰτὶ δ' πλατὺς δρόμος, πὺς ἀνοίγεται στὴν Ἀλίκη, γιὰ νὰ τὴν φέρει μαζὶ μὲ τὸ θέατρο μᾶς, τὴν δόξα καὶ στὴν ἀναγέννηση, δὲν εἶναι παρὰ τὸ δοῦναι, πὺς γίνεται στὸ καλύτερον στὴν φιλοπονία, στὴν εὐπρέπεια, στὴν καλοσύνη, στὴν φιλοπονία, στὴν εὐπρέπεια, στὴν καλοσύνη, στὴν ἡθική—δηλαδὴ στὴν Ἀλίκη.

Οἱ Πειραιῶτες καὶς ὅταν τὴν χαίρουν αὐτὴ τὴν χαρὰ καὶ ὁ Δῆμαρχος τοῦς γιὰ τὴν ἀποστράφιξιν πὺς δίνει στὸ θέατρο οὐκ μόνον δὲν θὰ μετανοήσῃ ποτὲ, ἀλλὰ θὰ ἔχει καὶς δικαίωμα νὰ κευχίται γιὰ τὴν πνευματικὴ πρόοδο πὺς δόθηκε τὴν πόλιν τοῦ ὅσο τοῦλάχιστον θὰ μπορούσε νὰ πῇ κανεὶς γιὰ τὸ θέατρο, πὺς εἶναι σημαντικώτατος, ἂν ἔχῃ, καὶ ἀπὸ τοὺς πρώτους δημιουργοὺς τοῦ πολιτισμοῦ.

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ.—“Ένας ελαθερός έχθρός του θεάτρου, που δέν είναι άξιος νά συγκριθεῖ μαζί του σχετικὰ μέ τήν θέση του μέσα στή διανοητική ζωή, ὁ κινηματογράφος, τό ρομπότ: περνάει: κρίση στόν τόπο μας. Ἡ Ἀθήνα;” αὐτό γίνεται ἀξιολάτρευτη.

Τά ἔχει δέν ὁ Κινηματογράφος: μοντέρνα διακόσμηση, μαρκίζες, προβαλάμους, ἀστέραι, ρεζισέρ καί τραγουδιστάδες, μά τόν ἀρνούνται οἱ Ἀθηναῖοι: ἡ ἀνάγκη τόν κάνει νά εἶναι ἀκριβός. Καί πέρνουν οἱ τιμές του γιά νά πᾶει κόσμος; μά ἴσως ἴσως νά μὴν ἐναρξέται τάς πιστούς του. Ὁ θεός κολάει τήν κουταμάρα τοῦ κόσμου, πού ζυθοῦσε νά περάσει τήν ὥρα του μέ κάτι τι πού τὸ καταλάβαινε. Τώρα ἡ ὀμίλια στενοχωρεῖ ὅν καταλαβαίνουν τήν ξένη γλῶσσα καί ἀναγκάζονται νά βάλουν πύ μεγάλη προσοχή, καί μιά φορά πού ὁ πνευματικός κόσμος δέν εἶναι καί συμπαθητικό, δέν πηγαίνουν. Εὐτυχώς! Γιατί καί τῇ γλῶσσᾳ νά καταλάβαινανε πάλι. δέν θά βρῖσκτανε εὐχαρίστηση. Ἡ φωνή δέν εἶναι ἀνθρώπινη ὅτε ἡ μουσική του εἶναι μουσική. Σέ λίγο καιρό θά διαφθαρεθῇ τόσο πού ν' ἀκούμε τήν πραγματική ὀμίλια μέ φρίκη.

“Ἄς πτηνήνουν τὰ εἰσιτήρια καί ἄς πᾶσι. ὁ ὀμιλῶν κάτω ἀπό τὸ νά μὴν μπορεῖ νά ἐγρά-
λει: τὰ ἔξοδά του, ὅπως τὸ παθαίνουν τόσοι καί τόσοι θάσοι ζωντανοί.

Βλίσπει μίαν ὀμιλοῦσα ταινία καί καταλαβαίνει: ὅτι πᾶνε νά κάνουν θεάτρο; μά δέν κλέβεται τόσο εὐκολά τό ρόπαλό τοῦ Ἑρακλῆ; ἀργά-ἀργά ἀκούγονται τὰ λόγια, κουραστικά καί οἱ ἡθοποιοὶ προσπαθοῦντες νά «παίζουν» ἐνοχλοῦν καί κουράζουν. Στόν κινηματογράφο ἀξίζουν μόνο τὰ ζουρνάλ καί τὰ μίκι-μάους. Ὅ, τι δηλαδὴ δέν ἔχει καμιά σχέση μέ τὸ θέα-
τρο. Ὁ κινηματογράφος γιά τὸ καλὸ του πρέπει νά πάψει νά μοιάζει μέ τὸ θέατρο.

Ἀλλὰ δέν ἔχει φυσικά τήν ἀρροδιότητα καί θά ἦταν ἀστείον νά εἶναι συμβουλές σέ μιά ἐφεύρεση ἀξιοθαύμαστη καί τόσο προοδευμένη, ἀλλὰ λυπάμαι τόν ἀνθρώπινο μόχθο τῶν ρε-
ζισέρ καί τῶν μηχανικών, πού δημιουργοῦν κάτι τι νόθο, πού δέν μπορεῖ νά ἐπιπληρετῇ παρὰ τίς στιγμὲς τῆς ἀνίας μας ἢ μερικὲς κοσμικὲς ὑποχρεώσεις πού μᾶς ἐπιβάλλουν νά πᾶμε πότε-πότε μέ τὸ ζῶρ. στόν κινηματογράφο.

Στις ἄλλες χῶρες μπορεῖ σὲ κάτι νά συντελεῖ τὸ θέατρο τῶν οἰκῶν, ἀλλὰ ἔδῳ ἐμῆς ἔ-
χουμε ἀνάγκη ἀπὸ θέατρο πραγματικό, ζωντανό.

δέν τοῦλάχισ νά στέκομαι ἀντίθετος μέ τίς κατακτήσεις τοῦ αἰῶνα μας, ὅμως θά ἦταν με-
γάλη εὐτυχία νῆ μὴν ὑπῆρχαν στόν κόσμο αὐτὰ τὰ δημόσια καί φουτουριστῶν ὀργανωτήρια. Καί δοσι τρομάζουν μπροστά στήν κυριαρχία τῆς μηχανῆς ἀπέναντι σὸ «πνεῦμα» τοῦ ἀνθρώπου αὐτῇ τῇ στιγμή τοῦλάχιστο μού γίνοντα. συμπαθητικοί! γιατί σήμερα ὁ κινημα-
τογράφος δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ κακὴ μίμηση τοῦ θεάτρου, πού ξεγελᾷ τόν κόσμο ἀκριβὲς μέ τήν ὑπεροχή τῆς μηχανῆς καί μέ τίς περισσότερες ἐντυπώσεις τίς γρήγορες καί τίς σαφέστερες, πού δέν ἀφήνουν καμιάν ἀμφιβολία ὅχι δέξαια ἀπὸ εἰσωτερικὴ σιγήρότητα παρὰ ἀπὸ κευφότητα. Μερικὲς τελευταῖες ταινίες εἶναι τόσον ἡλίθιες, πού θά μπορούσαν ν' ἀποκοιτιάζουν καί τόν Πλάτωνα, πού παραγίνεται τὸ πρᾶγμα κι' ἀν' ἐξακούουμε πὼς ὁ κινη-
ματόγράφος τοῦ παίρνει θεατὲς τὸ θέατρο, ἔχουμε ν' ἀγωνιστοῦμε ἐναντίον του καί γιά τήν ἀπελευκώση πού σκορπίζει σὸ μυαλό τῶν ἀνθρώπων.

Καί τὸ πῶς ἡλίθερό εἶναι πού καταλαβαίνει: εὐκολά κανεῖς πὼς ἡ κρίση τοῦ κινηματο-
γράφου στόν τόπο μας δυστυχῶς δὲ σημαίνει πὼς αὐτὴ εἶναι ὑπὲρ τοῦ θεάτρου. θά μπορού-
σε ὅμως αὐτὸ νά τὴν ἐκμεταλλευθεῖ. Μά δέν ὑπάρχουν ἐκεῖνοι πού θά συλλάβουν τοὺς πό-
θους τοῦ λαοῦ γιά ἓνα θέατρο κοί πού θά τοὺς ἐκπληρώσουν. Αὐτῇ τῇ χαρᾷ δέν θά τὴν
δοῦμε στὰ χρόνια μας.

Ὡς τόσο ἀν καί ἄγωνα, εἶναι πολὺ μεγάλη ἡ εὐχαρίστηση νά ἐλπίσει τοὺς κινηματογρά-
φους νά μὴ δουλεύουν.

Δουλεύει δέξαια ὁ Κινηματογράφος Κοτοπούλη μέ τίς χαμηλές του τιμές. Μά τώρα, πού
τίς χαμηλώσανε κι' οἱ ἄλλοι γιά λίγον καιρό θά δουλέψουν μέτρια ὅλοι τοὺς καί θά μοι-
ράσουν τοὺς θεατὲς τους.

Καί τὸ θέατρο τὸ πραγματικό, παίρνοντας ἀπὸ τόν κινηματογράφο τίς ἀνέσεις πού ἔχει,
τίς ὥρες καί τῇ διάρκειᾳ τὸν παραστάσῶν του, κι' ἐξελίσσοντας καλύπτει τὸ γιατί αὐτὸς
τραβᾷ περισσότερον κόσμο, θά δει ὅτι καί τὸ ἴδιον τὸ θέατρο φταίει: κάπως στενοχωρεῖ-
ται ὁ θεατὴς κάπως κουράζεται, καί ἄλλο χρειάζεται! ἓνα ἐξάνωμα. πού νά τὸ ἐπιπλε-
ρεῖ νά μεταβάλει: τίς σάλες τίς ἐκριστολιόμενες, πού θίγουν μέ τὴν ὑπαρξή τους τὴν ἀν-
θρώπινη νοσημοσύνη, σὲ ναυὸς τέχνης, δηλαδὴ χαρὰς καί προόδου.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΙΔΕΡΗΣ